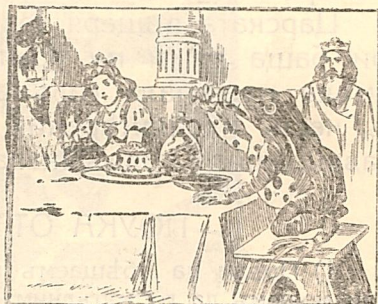

царската дъщеря. „Добрѣ; тогасъ бърже ми подай топката!“ Жабата се скрила въ водата, и когато пакъ изплувала, тя държала въ устата си златната топка и я хвърлила прѣзь устието на кладенеца. Царската дъщеря взела топката радостно и тичешкомъ излѣзла отъ градината. „Почакай, извикала жабата; съ тебе ще дойда; не съмъ бързонога като тебъ!“ Но царската дъщеря не послушала; тъй бърже тичала тя, че жабата трѣбвало да се върне назадъ.

На другия день царската дъщеря седѣла на трапезата съ баща си и царедворцитѣ и яла отъ златна паница. По това врѣме нѣкой си се изкачвалъ по мраморнитѣ стълби и постоянно тропалъ. Най-сетнѣ той похлопалъ на вратата и се чулъ гласъ: „Отвори, княгиньо!“ — Царската дъщеря станала и бърже отишла да види кой е на вратата. Като видѣла грозната жаба, затворила вратата и пакъ седнала на трапезата, но виждало се явно че се бои. Царьтъ видѣлъ това и попиталъ: „Какво имашъ, мое дѣте? Може би те оплаши нѣкой задъ вратата?“

— А, никакъ не. въздъхнала царската дъщеря. „Тамъ е само жабата, която вчера ми извади топката отъ кладенеца. Дадохъ ѝ дума, че за това, ще ѝ позволя да яде отъ паницата ми, да пие отъ чашата ми и да лежи на леглото ми.“

„Който нѣкому е цалъ дума, трѣбва и да я изпълни!“ рекълъ важно царьтъ. „Веднага пусти жабата въ стаята.“ — Царската дъщеря послушала, ако и не на драго сърце. Но жабата не искала да знае за това. Тя сѣднала до самата царска дъщеря, яла отъ златната паница и пила отъ чашата ѝ. А когато се нахранила, казала: сега заведи ме въ стаята си и направи ми леглото, спокойно да се наспя. Но царската дъщеря се бояла отъ студената жаба и ревнала да плаче. Бащата се ядосълъ отъ това и казалъ: „Не бива да прѣзираме оногова, който ни е помогналъ въ затруднението!“ Царската дъщеря се понасырчила,